

НАКАЗ

військового комісара Андрушівсько-Попільнянського об'єднаного міського військового комісаріату

31.12.2014 р., м. Андрушівка, № 143

«Про приписку громадян до призовної дільниці»

1.1 На підставі Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» з 3 січня по 31 березня 2015 року оголошується приписка до призовної дільниці Андрушівського району Андрушівсько-Попільнянського об'єднаного міського військового комісаріату Житомирської області громадян 1998 року народження.

2. Явці на приписку підлягають всі громадяни, які народилися з 1 січня по 31 грудня 1998 року включно і постійно або тимчасово проживають на території Ан-

друшівського району, а також громадяни старших років народження, які не пройшли приписку раніше.

3. Всі громадяни, яким належить пройти приписку до призовної дільниці, зобов'язані прибути на приписку за адресою: м. Андрушівка, вул. Шкільна, 10 в точно визначений для них час, маючи при собі документи, які вказані в особистих повістках. Громадяни, які не отримали особистих повісток, зобов'язані прибути за вказаною адресою до 25 січня 2015 року, маючи при собі документи, які засвідчують особу.

4. На підставі Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» керівники підприємств, установ, організацій та навчальних закладів зобов'язані звільнити громадян, яким необхідно пройти приписку до призовних дільниць, на час, необхідний для проходження приписки, і забезпечити їх своєчасну явку до районної призовної дільниці військового комісаріату.

А. Ю. БЕСПАЛОВ,
військовий комісар
Андрушівсько-Попільнянського ОМВК,
підполковник

ОСВЕНЦІМ.

ВИЗВОЛЕННЯ

Історія

НАКАЗ ПРО СТВОРЕННЯ СИСТЕМИ ТАБОРІВ НЕПОДАЛІК ПОЛЬСЬКОГО МІСТА ОСВЕНЦІМ БУВ ПІДПИСАНИЙ РЕЙХСФЮРЕРОМ СС ГЕНЕРІХОМ ГІМЛЕРОМ 27 КВІТНЯ 1940 РОКУ. ПЕРШИМИ ЇХ В'ЯЗНЯМИ СТАЛИ 728 ПОЛЯКІВ ІЗ ТЮРМИ В ТАРНОВІ.

З 1942-ГО ОСВЕНЦІМ (НІМЕЦЬКОЮ-АУШВІЦ-БІРКЕНАУ) СТАВ ЦЕНТРОМ ЗНИЩЕННЯ ЄВРЕЇВ.

70 років тому було звільнено один із найстрашніших концтаборів світу.

Це був комплекс, що складався з таких структурних частин, як концентраційний табір Аушвіц, табір смерті Аушвіц-Біркенау і табір примусової праці Аушвіц-Моновітц. Під кінець 1942 року кількість в'язнів концтабору становила понад 20 тисяч, розпізнати яких можна було за пришитими на одязі трикутниками різних кольорів.

Політичних супротивників рейху вирівняв трикутник червоного кольору, євреї носили шестигранну зірку з жовтого трикутника, а трикутник того кольору, що відповідав причині арешту. Чорні трикутники мали цигани й ті в'язні, котрих гітлерівці вважали антисуспільними елементами, а зелені - кримінальні злочинці. У концтаборі масового знищення людей заражали гепатитом, малярією та іншими небезпечними хворобами. А найбільш «гуманним» методом убивства все ж вважали смерть у газових камерах, де масово отруювали сотні тисяч людей. Початок таких жорстоких убивств - 3 вересня 1941 року за наказом заступника команданта табору оберштурмфюрера СС Карла Фріцше. За період існування табору (з 1940-го по січень 1945-го) функціонували п'ять крематоріїв на 52 печі з «продуктивністю» майже 270 тисяч тіл на місяць.

27 січня 1945 року - пам'ятна сторінка в історії людства, тоді звільнили нацистський табір смерті Освенцім (Аушвіц). Коли радянські війська під командуванням маршала Конева увійшли в Освенцім, там перебувало 7,5 тисячі полонених. Така мала кількість людей на території концтабору пояснювалась тим, що 60 тисяч відправили «маршем смерті» на територію Німеччини ще в листопаді-грудні 1944 року.

Як не намагалися німці знищити табірні склади, все ж у приміщеннях знайшли сотні тисяч чоловічих костюмів, понад 800 тисяч комплектів верхнього жіночого одягу та шість тонн... людського волосся.

Після звільнення Освенціму на складах фабрики смерті виявили величезну

кількість використаних банок з-під отруйного газу. Зокрема, згідно зі знайденими документами, лише за період 1942-1943 років до табору смерті було доставлено майже 20 тисяч кілограмів кристалів «циклону Б».

Дуже страшно виглядали

Такими були в'язні, коли їх визволяли з Освенціма.

в'язні, яким вдалося дожити до звільнення. Ці виснажені люди трималися один за одного, щоб не впасти, замотувалися у подерте ганчір'я й плакали. Лежати вих людей солдати виносили з бараків на руках, заспокоювали, а ще говорили різними мовами одне слово: «Свобода».

Табір Аушвіц - це було ціле місто із сотень догрітих бараків. До деяких з них неможливо було підійти через трупний запах. У таборі смерті все мало своє «призначення»: попіл ішов на добриво, для якого заготовляли тисячі мішків. Волосся знищених людей використовували для набивання матраців і подушок. Дитяче і жіноче взуття сортували й кудись відправляли. Солдати застали в таборі гору ще несортованого взуття, яке не встигли відправити за призначенням.

Відомий військовий історик Василь Петренко, який входив до штабу 1-го Українського фронту і який звільняв Освенцім, так коментує те, що тоді побачив: «У той день, коли я приїхав в Освенцім, там нарахували

сім з половиною тисяч осіб. Німці залишили тільки немічних. Решту викрали. Деякі з тих, хто міг ходити, втекли від мучителів, коли наша армія підійшла до табору...»

Потім я побачив дітей з розпухлими від голоду животами, блукаючими очима, руками, як баготи, тоненькими ніжками. Голови величезні, а все інше ніби не людське, ніби пришило. Дітлахи мовчали, тільки показували витатуювані на ручках номери. Вони намагалися витерти очі, але ті лишалися сухими: сліз уже не було. За всю війну я не переживав більшого потрясіння...»

Одна з тих дітей, які пережили жахіття Освенціму, Лариса Симонова розповідала про табірне «меню»: «Раз на день давали скислий суп з нечищеної брукви, скільки хліба, як палець завтовшки, і мармелад з буряку чи маленьку картоплю. Руки вимити було нічим, ми всі були брудні, страшні. І в кожного - воші, незліченна кількість. У мене на нозі досі є пляма - я тоді розчухала рану, і в ній завелися черви. Рана вигнила, і з неї виглядала жовта кістка...»

Згідно з останніми оцінками, загальна кількість загиблих в Освенцімі становить майже 1,5 мільйона осіб, переважна більшість яких були євреї. Серед інших жертв - 70 тисяч поляків, 21 тисяча циганів і близько 15 тисяч радянських військовополонених.

Серед в'язнів Аушвіцу було чимало українців, котрих кидали на колчужні дроти за різні «злочини» проти рейху. Серед них були військовополонені, люди, котрі рятували євреїв, утікачі-остарбайтери, а також українські націоналісти. Зокрема, в Освенцімі загинули рідні брати Провідника ОУН - Василь та Олександр Бандери, а також ще майже три десятки в'язнів-оунівців. Поряд з ними у таборі були чільні діячі Організації українських націоналістів - Степан Ленкавський, Лев Ребет, Микола Климишин.

Христина КОЗАК

Прійми участь у акції
ПІДТРИМАЙ ГЕРОЇВ УКРАЇНИ РАЗОМ З УКРПОШТОЮ!

Для бійців, що перебувають у зоні проведення АТО

ПЕРЕДПЛАТА ПРЕСИ ДЛЯ ЗАХИСНИКІВ НАШОЇ КРАЇНИ

Поділися з ними новинами з усього світу!

Інформаційна підтримка: (0412) 37-27-83, (067) 412-35-91

ukrposhta.ua

Одним абзацом

Міністр оборони, відповідаючи на запитання про початок четвертої хвилі часткової мобілізації, уточнив деякі цифри і факти. Він запевнив, що нині заплановано провести перший етап мобілізації, який розпочнеться 20 січня. Він триватиме 90 днів, упродовж яких планується зібрати 50 тисяч захисників. Це відбуватиметься, зі слів генерала, також в два етапи: 24 тисячі + 26 тисяч громадян.

З інших видань

Ювілей Славній землячці-партизанці Ніні БОГОРАД - 90!

В рік 70-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні вдячні нащадки з великою повагою та шанобою згадують партизан і підпільників, котрі внесли гідний вклад у визволення рідної України від фашистських окупантів. З кожним роком все менше і менше ветеранів тієї війни залишається серед нас.

зв'язковою.

Ніна Федосіївна згадує: «Перше самостійне завдання я одержала від Івана Богорада у червні 1942 р. Із с. Ярешки, від моєї двоюрідної сестри Ольги Олексіївни, я повинна була принести пістолет. Коли поверталася з Ярешок, то побачила чотирьох вершників, які їхали з Лебединця... Сховатись або ж схвати пістолет вже було пізно - вони мене побачили. Іду, а ноги не слухаються, вся трушусь - страшні думки про пістолет, про неминучі запитання: «хто посплав?, куди йдеш?, чий пістолет? де партизани?..», про тортури, які можуть бути... Порівнялись... Вершники зупинились і стали мене розпитувати, куди і звідки йду, чи не знаю, де партизани. Відповіла, що йду у Лебединці додому, а про партизанів не чула. Коли стали від'їжджати, я не могла повірити. Не послішаючи пішла. І раптом за спиною чую тупіт коня. Мало не знепритомніла. До мене під'їхав один із вершників і запитав дорогу на Бровки, бо вони, доїхавши до розвилки, не знали, куди повертати. Я розказала. Коли вони поїхали, я не могла зрушити

з місця. Мене всю трусило».

Перебуваючи у складі диверсійної групи Івана Богорада, молода патріотка брала участь у багатьох операціях. За бойові заслуги Ніна Федосіївна Суботенко нагороджена орденами Вітчизняної війни II ступеня і «За мужність», медаллю «За відвагу» та 12 іншими відзнаками. Після визволення району від німецьких фашистів Ніна вийшла заміж за командира диверсійної групи Івана Богорада.

У 1948 році Ніна Федосіївна закінчила фінансово-економічний інститут, майже 25 років працювала провідним спеціалістом у Держплані УРСР, а з 1973 по 1991 рік - заступником голови Миськплану Київського міськвиконкому, і аж до виходу на заслужений відпочинок - у проектному інституті м. Києва.

Ніна та Іван Богоради щасливо прожили разом до 1984 року. Того року жінка втратила дорогу їй людину - відійшов у вічність чоловік Іван. Богоради виростили сина і доньку, які закінчили університети і працюють у вищих навчальних закладах. У Ніні Федосіївни троє онуків і двоє правнуків - велика радість бабусі.

Усі друзі і колишні колеги по партизанській боротьбі та спільній роботі щиро вітають Ніну Федосіївну з ювілеєм, бажають міцного здоров'я, наснаги, оптимізму. В Андрушівському районі Н. Ф. Богорад щиро шанують за подвиги, які вона зверхила в дні Великої Вітчизняної війни, і за трудові подвиги у післявоєнні роки.

Спасибі Вам і низький уклін!

Іосип ЛОХАНСЬКИЙ

З понад 200 партизан і підпільників Андрушівщини в живих залишились одиниці. І серед них - добре знана та шанована у рідному краї колишня партизанка **Ніна Федосіївна БОГОРАД (СУБОТЕНКО)**, яка нині проживає в Києві та 19 січня відзначатиме свій 90-річний ювілей.

Ніна Суботенко народилася в с. Лебединці в сім'ї селян. Коли розпочалася Велика Вітчизняна війна, їй виповнилося 16 років. В той час вона закінчила 2 курси Київського фінансово-економічного технікуму. Коли дівчина повернулася в село, його вже захопили німці.

Із окупованих територій фашисти силоміць відправляли молодь на примусові роботи у Німеччину. У квітні 1942 року вони схопили Ніну та її сестру Юлю і під наглядом поліцаїв відправили в Андрушівку. По дорозі сестри втекли і переховувалися, аби не потрапити у фашистську неволю.